

PRÁZDNINOVÝ ZPRAVODAJ

PRO
FARNOSTI

DYJÁKOVICE HRÁDEK JAROSLAVICE

SLUP STRACHOTICE VALTROVICE

*Svým andělům
vydá o tobě
příkaz, aby tě
střežili na všech
tvých cestách ...*

*Anděle Boží,
strážce můj, rač
vždycky být
ochránce můj.*

Nespokojenost nemusí být vždy ctnost

Nespokojenost je poměrně rozšířená mezi lidmi a někteří si dokonce myslí, že to je ten nejlepší postoj, který je potřeba vůči všemu zaujímat a šířit dál. Ano, byla by dobrá, kdyby nás poháněla k lepším věcem - ale většinou to tak není, spíše se díky nespokojenosti šíří nezdravá nálada, nechuť atd.

*Pěkný článek
o dvou radách
proti věčné
nespokojenosti*

Nespokojenost totiž často vede k upření pohledu k tomu, co bychom si představovali, že by mělo být jinak a k přehlédnutí toho, co už máme. Může se stát, že nespokojený člověk si neváží toho, co má, a dokonce tím pohrdá. Ale pozor. Ve skutečnosti to, co prožíváme, nemusí být tak nepříznivé, jak se zdá. Bůh nám totiž dal takové podmínky, které jsou použitelné, abychom mohli dojít do nebe. Svou nespokojeností dáváme najevo, že jsme nepochopili Jeho záměr s námi. On by totiž nikdy nedopustil, abychom se trvale ocitli v situaci, ze které by nebylo možné směřovat k nebi. A i když se nám zdá, že některé podmínky a okolnosti pro nás nejsou nastaveny tak příznivě, jak bychom chtěli, v Božím plánu se i s tím počítá. Když jsme trvale v nespokojenosti, vynášíme vlastně soud nad Bohem, který podle nás měl věci zařídit jinak. Častěji si v této souvislosti vzpomínám na radu sv. Tomáše Kempenského, který říká: „**Co nemůžeš změnit, musíš trpělivě nést.**“

Co tedy udělat s nespokojeností? Doporučuji dva pohledy.

První: více si všimat toho, co mám, co se daří, co je dobré a děkovat za to Pánu Bohu. Taková vděčnost totiž vede k uvědomění si toho, co jsme dostali, a čeho si dostatečně nevážíme. A to pak vede k radosti. Trvale nespokojeného člověka totiž radost moc nedoprovází.

A druhý pohled obraťme na to, abychom rozlišili, co změnit můžeme, a co ne. Zjistíme, že řadu věcí, které nás vedou k nespokojenosti, můžeme ovlivnit svoji snahou a svým přístupem. To, co nyní ovlivnit nemůžeme, půjde třeba časem anebo to musíme trpělivě nést a tím se posvěcovat, a to i v případě, že za nás rozhodl někdo jiný. Těm skutečnostem, které nemůžeme změnit a musíme nést, my křesťané říkáme kříž. Ale i kříž nesený s láskou a trpělivostí, nás může přiblížit k věčnému cíli. **Vždyť platí skrze kříž k Bohu blíž.**

P. Marek Dunda

Dirigent

*Pěkný článek
o tom, že hrajeme
v Božím orchestru
pod jeho
taktovkou. A to je
pak symfonie.*

Po nádherném koncertě, který vedl světoznámý dirigent, se o něm někteří vyjadřovali, že vedl orchestr jako bůh. Mniši, kteří to zaslechli, se pohoršovali a říkali: „To je přece rouhání.“ Ale opat měl pochopení a pravil: „Svým způsobem můžeme říci, že je to hezké přirovnání. Bůh je velikým dirigentem a my jeho orchestrem. Dobří hudebníci dělají dvě důležité věci. Poslouchají taktovku a inspirují se tím, co vyzařuje z dirigentovy tváře. I my

máme poslouchat taktovku – Boží přikázání a snažit se vnímat vše, co vyzařuje z Boží tváře. Díky tomu se pak náš život může stát nádhernou symfonií, kde vládne souhra a všechno ladí.“ Mniši to poslouchali, pokyvovali hlavou, ale najednou se jeden zeptal: „Víme, že Boží přikázání najdeme v Bibli, ale kde máme hledat Boží tvář?“ Opat se usmál: „Boží tvář se zrcadlí v duši každého člověka podobně, jako se slunce zrcadlí v klidné hladině jezera. Kdykoli se ztišíme v modlitbě, můžeme začít vnímat její zář.“ Hudebník, který by sledoval jen taktovku dirigenta, bude hrát možná přesně a dokonale, ale bez ducha. Naopak hudebník, který by se chtěl řídit jen emocemi, které vysílá tvář dirigenta, vnese do orchestru chaos a zmatek. Je potřeba držet se toho, co udržuje řád i vnímat tvář, která naznačuje, kdy je potřeba přidat a kdy je možné ubrat, kdy být důsledný a kdy dát prostor něžnosti.

Pro správný duchovní život je velmi důležité vnímat nejen Boží přikázání, ale také to, s jakou láskou a naléhavostí nám je Bůh sděluje. Není číst Bibli, ale také rozjímat o tom, kdo nám ji dal. Nevnímat jen literu dopisu, ale také lásku a rozechvění, se kterou byl napsán. A to je umění, kterému se učíme celý život. Tvář dobrého dirigenta muzikanty inspiruje, dává jim energii a sílu. A Bůh je tím nejlepším dirigentem. Kéž nás toto zamyšlení povzbudí, abychom nejen řídili jeho taktovku, ale také usilovně hledali jeho tvář a díky Duchu svatému, který z ní vyzařuje, vedli krásný každodenní život. o. Nik

20 let družby Jeníkov a Vranova

(Města a obce často mívají u silnice při vjezdu uvedena jména svých partnerských měst a obcí. Družba bývá často jen formální. V tomto článku je psáno o jedné družbě, která určitě pouze formální není.)

Ani se to nechce věřit, ale 6. dubna 2019, to bylo přesně 20 let, co začala družba mezi farnostmi Jeníkov a Vranov nad Dyjí.

Tehdy jsme hledali místo, které by potřebovalo naší pomoc nejvíce. V době hledání jsme navštívili různá místa, ale Jeníkov se nám zdál nejvhodnější. Kostel byl vykraden, a to včetně svatostánku. Zatékalo do něj a již několik let se tu nesloužily

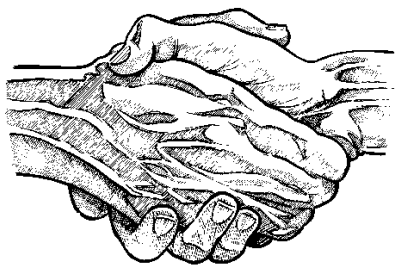
bohoslužby a ani další církevní budovy na tom nebyly o moc lépe. Kaple sv. Anny zdevastována, kaple sv. Antonína v Hudcově a kaple sv. Antonína v Oldřichově byly zbourány a v Lahošti se v kapli již nejméně 30 let bohoslužby nesloužily - podle toho to také neutěšeně vypadalo. Křesťanství už zde bylo pozapomenuto a množství a velikost problémů, ve kterých se někteří přímo topili, byly neobvyklé.

V prvním období byla naše družba jen jednostranná. Na faru jsme přivezli naše 2 slečny katechetky a ty se začaly věnovat dětem a těm, kdo měli zájem. Později se družba rozvinula do oboustranné spolupráce, takže dnes mnozí z farnosti Jeníkov mohou říct, že byli ve Vranově a mají s tím spojené pěkné zážitky a naopak vranovští mají na

Jeníkovsku své přátelé a neopomenou možnost Jeníkov navštívit. Bez nadsázky mohou říci, že v družbě jsou zapojeny stovky lidí. Skutečnost předčila naše původní očekávání. Časem byla do této družby přijata i farnost Zabušany.

Navenek je vidět, jak pokračují opravy církevních budov, ale to podstatnější je jinde.

Jsou to přátelství a spolupráce, kdy jde o něco dobrého ve prospěch druhých a o objevení vztahu s Bohem, který může proměňovat náš život. Je to nové navázání na dřívější bohatý život této farnosti - ta má totiž skvělou minulost a snad neméně krásnou budoucnost.

Děkuji všem, kteří se do družby farností Jeníkov a Vranov nad Dyjí zapojují a zvu další. Vždyť v dobrém díle je pro každého místa dost. *P. Marek Dunda z Vranova*

Moravská pouť do Jeníkova se letos koná v sobotu 12.10. Přijďte i vy.
Začátek je v 11.00 v kapli Panny Marie v Lahošti.

V neděli 29.9. v 15.30 požehná v Jeníkově nově opravené varhany
litoměřický biskup Mons. Jan Baxant.

Prázdninové otázky

Ve Velikonočním zpravodaji jsme vás povzbuzovali zjistit, jaký čas má vyměřený včela na jaře a v létě a jaký v zimě a taky kolik včel tak asi v úlu je v létě a kolik v zimě. Velice podrobnou odpověď nám zaslal pan Jiří Gross ze Žerůtek. Vybíráme z ní tyto informace:

Včely se dělí na dlouhověké a krátkověké. Dlouhověké se líhnou od konce července do konce září (někdy i v říjnu). Jejich úkolem je zabezpečit přežití včelstva přes zimu. Dožívají se tedy až 8 měsíců: do jara příštího roku. O nižších zimních teplotách nelétají ven, jsou shluknuté v tzv. zimním chomáči, uprostřed kterého je matka. Žijí v klidovém režimu, pomalu se pohybují z okraje chomáče dovnitř, trou se o sebe a vytvářejí teplo.

Krátkověké žijí v úle od jara do konce léta. Jsou to pracovnice, projdou různými stádii služby ve včelstvu. Končí jako létavky. Upracované se dožívají okolo 30 dní. Matka se dožívá až 8 let. Ale včelaři většinou matky po dvou až třech letech vyměňují. V zimě bývá v úle okolo 10000 včel, ale v létě se včelstvo rozvine a může mít až 80000 včel.

A jaké nás čekají otázky na léto? Souvisí s medailony svatých, které naleznete v tomto Zpravodaji:

- 1. Co je zvláštního na věku, ve kterém P. Damián přišel na ostrov Molokai?**
- 2. Jaké události se děly v Čechách v době, kdy žila sv. Johanka?**
- 3. Co je nutnou podmínkou toho, aby papež mohl někoho prohlásit za svatého?**

Věříme, že jste zvědaví a čekáme vaše odpovědi na emailu jindrichcoupek@seznam.cz.

Téma: Následování svatých – následování Krista Téma: Následování svatých – následování Krista

Náboženství učím už dvacet let. Na začátku školního roku si vždy kladu otázku, jak vyučování oživit. Letos jsem našel bohatou studnici v životech svatých. Ctnosti a duchovní postoje, o kterých s dětmi teoreticky hovoříme třeba na základě citátů z Písma svatého, jsou na životech svatých velice plasticky a živě vnímatelné. Svým farníkům to také často opakuji: „Čtěte životopisy svatých. Je to občerstvující, povzbuzující a motivující četba.“ V Prázdninovém zpravodaji naleznete tři krátké medailony svatých. Každý z nich nějakým způsobem následoval Ježíše Krista. Tak je následování svatých následováním Krista. Říká to i svatý Pavel: „Žijte podle mého příkladu.“

Svatý Damián de Veuster – kněz a lékař duší i těl

Narodil se 1840 v Belgii, jako předposlední z osmi dětí. V mládí pomáhal rodičům pracovat na poli, a protože byl bystrý a nadaný, učil se přitom francouzsky. Jeho touhou bylo vstoupit do některé řehole a studovat teologii. Nakonec v roce 1859 vstoupil do kláštera v Lovani, kde byl jeho bratr.

Řekli mu, že je na studium starý a že by potřeboval mnoho let, než by se naučil nezbytné latině. To neznali Damiána. K odevzdanosti do vůle Boží připojil svou vlámskou selskou houževnatost. Na hromnice přijal černý hábit a jméno Damián. Nenápadně a s horlivostí se pustil do učení tak, že se každou chvíli ptal bratra, jak se která věta řekne latinsky a zapamatoval si ji. Při práci na poli či v zahradě si opakoval latinská slovíčka a po nočním klanění sedával u lampičky nad latinskou mluvnici. Jednou ho chtělo v zahradě několik studentů ohromit: pokusili se mu latinsky říci, že sedláci jsou hloupí. On je však latinsky opravil - když to neumějí říci správně, týká se to jich. Nakonec byl převeden mezi novice - bohoslovce s umožněním studia.

Na podzim roku 1860 složil věčné sliby. Vedle slibu chudoby, čistoty a poslušnosti se zasvětil i pro utrpení a umírání. Přes novice ležící na hrobech mučedníků bylo přitom položeno černé sukno z már. Bylo jim připomenuto, že se měli učit dívat se bez bázně smrti v tvář a jejich srdce měla mít pohotovost k oběti a k utrpení.

Když byl vysvěcen v Honolulu na kněze, působil jako misionář na Havaji. Roku 1873 se dozvěděl od biskupa o soustředování malomocných na ostrově Molokai. Vyžádal si, aby k nim mohl už v květnu odplout, a sloužit jim. Jejich ostrov byl nazýván ostrovem hrůzy

a přírodním vězením. Byli na něj dováženi nemocní leprou jako nějaký odpad a ponechání svému osudu. Dožívali ve špinavých chatrčích upletených z travin, často o hladu. Bujelo tam násilí i sexuální nevázanost. Damián se s prázdnýma rukama pustil do zápasu s katastrofálními poměry. Mezi nemocnými byly i malé děti. Všech postižených bylo asi 800. Otec Damián byl jediný zdravý a tělesně zdatný. Všem začal obětavě sloužit, trpělivě ošetřovat, pracovat jako lékař duší i těl. Byl tam i stavitelem, truhlářem a hrobařem. S malomocnými postavil kapli a přes 300 domků. Přivedl vodu a zakládal zahrady i pole, aby se užívali. Přinášel hmotnou i duchovní pomoc. Aby bylo veseleji, založil i kapelu, pro kterou vyžebal hudební nástroje.

Téma: Následování svatých – následování Krista Téma: Následování svatých – následování Krista

Obyvatelé k němu rychle přilnuli pro jeho laskavost a lásku, kterou všude prokazoval. Musel si zvykat na odpudivý zápach a ošetřování ran, které bývaly mnohdy plné červů. Naučil se kvůli tomu kouřit dýmku. Při zaopatřování nemocných se stávalo, že nenašel místa, na kterých je chtěl pomazat. Pro zemřelé vyrobil přes 1500 rakví. Pro malomocné usilovně pracoval 16 let a pak sám umíral na nákazu. S nákazou žil posledních pět let, kdy jej choroba postupně stále více trýznila a znetvořovala. Snažil se sloužit co nejdéle a zemřel na velikonoční pondělí roku 1889.

Svatořečen byl 11. 10. 2009 papežem Benediktem XVI. v Římě. Ve Znojmě na Hradišti je mu zasvěcený charitní stacionář pro mentálně a tělesně postižené. Nesl jméno „Svatý Damián“ ještě před Damiánovým svatořečením.

Svatá Jana z Arcu – panna a bojovnice

Narodila se v severní Francii roku 1412. Odmalička pásala ovce, počesávala vlnu, pomáhala při stříži, česala chmel a pomáhala na poli. Při zaznění zvonů přerušovala práci kvůli modlitbě. Byla citlivá k potřebám chudých. Milovala čistotu a již v dětství složila slib panenství.

Už od 13 let slyšela hlasy, které ji vyzývaly ke splnění zvláštního poslání. V 16 letech prohlásila: *"Archanděl Michael, sv. Kateřina a sv. Markéta mi řekli, abych zachránila Francii."* (Ta byla tehdy obsazena anglickým vojskem.)

V únoru 1429 se Jana za pomoci svého strýce po 11denní jízdě na koni dostala k francouzskému králi Karlovi a snažila se ho získat k uskutečnění povolání, k němuž obdržela výzvu z nebe. Král se bál jí uvěřit a podrobil ji zkouškám i od doktorů univerzity. Ti jí předhazovali: „Chce-li Bůh Francii osvobodit, proč to neudělá jen svou vůlí?“ Jana jim na to odvětila: „Protože svou vůlí uskutečňuje skrze lidi.“ Po šestidenní zkoušce Jana vzala na sebe mužský oděv rytíře. Když se pohybovala mezi žoldnéři, chtěla mít podobné oblečení, aby je nevystavovala pokušení a snáze si uchovala panenství. Od hlasů, kterým stále naslouchala, se dověděla, že v kostele ve Fierbois je pro ni zakopán meč s pěti vyrytými kříži. Ten pak nosila, i když nikoho nezabila. Na bitevní korouhev si dala napsat dvě jména: Ježíš, Maria. A nastoupila do čela vojska, z něž dala vyhnat všechny prostitutky a od vojáků žádala před tažením vykonání generální zpovědi. Angličanům před bojem oznámila, že si Bůh přeje, aby se zřekli násilí a odešli z Francie. Ti se jí vysmáli a tak své vojsko vedla do boje. S vírou a nadšením u města Orleáns 1429 porazila Angličany a od té doby ji také nazývali „Pannou Orleánskou“ a národ ji ctil.

Když pak v remešské katedrále došlo ke korunovaci krále Francie Karla VII. a král začal svou politickou činnost, Janu nechal stranou. Snad ze strachu se zdráhal přijmout Janinu výzvu k dobytí Paříže.

Jana se svým vojskem se pustila na Paříž sama bez Božího pokynu. Když obsadila opatství Saint Denis, zlomil se její meč. 8. září při útoku na pařížskou bránu Saint Honoré byla zraněna šípem a vojáci se ulekli. Odhodlání jim vrátila až novým usednutím na koně. Král, plný obav, uzavřel s nepřitelem příměří a Janu povýšil do

Téma: Následování svatých – následování Krista Téma: Následování svatých – následování Krista

šlechtického stavu. Janě se příliš nelíbily královy ústupky. Pokračovala v boji. V čele vojska vytáhla na pomoc obklíčenému Compiègne. Byla tam však Burgund'any zajata a vydána Angličanům. Od prosince 1430 byla zajatcem na hradu v Rouenu. Angličané se jí báli víc než francouzského vojska a zahájili proti ní proces. Obvinili ji z čarodějnictví. Po soudním procesu s ní byla 28.5. 1431 odsouzena k upálení na hranici. V odvolání k papeži jí nevyhověli. Král, špatně informovaný, byl zaneprázdněn vojenskými záležitostmi a tak se nestaral o Janinu nevinu a záchranu. Jana se ve vězení po dobu celého procesu vytrvale modlila. Při popravě si přála mít před očima kříž. V plamenech se pak odevzdávala Ježíši a Marii, které vzývala a celý život ctíla.

V roce 1449 po vstupu do Rouenu začal mít král Karel zájem o rehabilitaci Jany. Po prvních šetřeních v roce 1455 zahájil papež Kalixt III. rehabilitační proces, jehož výsledkem byla rehabilitace Jany v roce 1456. Prohlášena za svatou byla Jana po pěti schválených zázracích 16. 5. 1920.

Svatá Jana Molla – manželka a obětavá matka

Narodila se 1922 v obci Magenta u Milána jako desáté ze 13 dětí. Otec pracoval jako pokladník a kvůli studiím dětí přestal i kouřit. Osm dětí studovalo na středních školách i na universitě. Z jejich rodiny vzešla tři povolání k duchovnímu stavu. Rodina žila atmosférou práce, křesťanského odříkání, společné denní modlitby a účasti na mši svaté. U prvního svatého přijímání byla Jana už v pěti a půl letech. V mládí si přála stát se misionářkou u těch nejchudších v Brazílii, kde působil její bratr jako kapucín.

Rodiče jí zemřeli, když studovala vysokou školu, aby se stala lékařkou. Lékařské povolání bylo pro ni formou péče i o duši. Vyjádřila to slovy: „*My máme možnosti, které nemají kněží. Náš úkol nekončí, když léky nepomáhají. Je zde duše, kterou je třeba přivést k Bohu. Zde má vliv lékařovo slovo. Každý lékař má pacientovi připomenout, co ještě pro něj může učinit kněz.*“ Janě lidé důvěřovali a ona jich mnoho dovedla ke smíření s Bohem.

V roce 1954 se na primici poprvé setkala se svým budoucím mužem ing. Petrem Mollou, který pracoval jako ředitel velké továrny. Jana vykonala nejdříve pouť do Lurd, kde dlouho prosila o světlo Ducha svatého pro své rozhodování. Pro Janu bylo zamilování vůle a ochota zdokonalovat nejen sebe, ale i milovanou osobu. Je to vůle zvítězit nad svým egoismem. Své rozhodnutí pro manželství ztotožňovala s Božím povoláním k mateřství.

Petr viděl v Janě nejlepší možný dar od Boha, přesto konstatoval i nesrovnalosti ve vztahu, jak každý v něčem musel ustoupit. Kvůli práci ho nezajímal sport ani kultura. Jana to nepovažovala za správné a tak začal chodit do divadla, na koncerty, do hor i na lyže. Uznává, že potřeba přizpůsobování byla pro něj užitečná.

Jana Petrovi půl roku před svatbou psala: „*Chtěla bych tě učinit šťastným a být ti takovou manželkou, jakou si přeješ - dobrou, upřímnou, plnou uznání, připravenou pro oběti, které bude život vyžadovat. Ty jsi ten, koho miluji, komu se chci darovat, abychom spolu vybudovali křesťanskou rodinu.*“ A dále: „*Prosím tě, jak zjistíš, že něco nedělám správně, řekni mi to.*“ Předmanželská čistota byla pro ně samozřejmostí.

Svatební den byl jejich nejkrásnějším. 24. 9. 1955 je sezdával Janin bratr. V promluvě k nim připomněl vzor vlastních rodičů. Svě sestře zdůraznil matčinu trpělivost,

obětavost a život v ustavičném spojení s Bohem. Jana příkladem matky skutečně žila až do smrti. Prožila s Petrem krásnou svatební cestu a šťastné manželství, i když plné obětí a bolesti.

Jana se stala matkou čtyř dětí, přičemž narození posledního bylo pro ni spojeno s dobrovolnou obětí vlastního života. Při čtvrtém těhotenství se u ní objevil nádor na děloze.

Byly tyto tři možnosti: Buď odstranit s nádorem dělohu i s dítětem, což bylo pro matku nejbezpečnější, nebo odstranit nádor i dítě s ponecháním dělohy. Třetí možností bylo pokusit se operací odstranit pouze nádor s tím, že čerstvé jizvě na děloze při zátěži těhotenství hrozí snadné prasknutí, které by mělo za následek smrt matky a asi i dítěte. Pro Janu bylo od začátku

samozřejmostí udělat vše pro záchranu dítěte: „*Kdybyste se museli rozhodovat mezi mnou a dítětem, tak žádné váhání: volte dítě! Já si to přeji, zachraňte je.*“ To řekla, i když jako lékařka riziko plně chápala. Věděla, že má malou vyhlídku na přežití, ale nikdy neztrácela naději, že Bůh může zachránit i její život.

Na Velký pátek 1962 se Gianna Emanuela narodila císařským řezem s porodní váhou 4,5 kg. Dařilo se jí dobře. Matce však den ze dne huře. Než zemřela, prožila sedmidenní smrtelný zápas. Po probrání z prvního komatu řekla Petrovi, že byla již na druhé straně a viděla něco úžasného.

Nejmladší dcera, narozená z její oběti, učinila rozhodnutí: vzdát čest mamince tím, že svůj život zasvětil péči a obsluze starých lidí. Proto se stala lékařkou jako její matka Jana. Mnohé prosby, vysílané k Janě Mollové, byly vyslyšeny a staly se i zázraky. V květnu 1967 měla jedna mladá žena po císařském řezu krvácení, které nešlo zastavit. Umírala a dostala pomazání nemocných. O náhlém uzdravení řekla: „Cítila jsem, že mám zemřít. Volala jsem o pomoc Janu. Pak jsem ztratila vědomí. Tu jsem pocítila její přítomnost. Krvácení se zastavilo a byla jsem uzdravena.“

V Brazílii, v nemocnici zřízené Janinými bratry, se paní Luisa Sylvie, sama protestantka, podrobila císařskému řezu. Dítě se narodilo mrtvé. Následky operace byly neobyčejně bolestivé. Po propuštění se musela vrátit do nemocnice. Lékařská diagnóza zněla: velká píštěl v konečníku. K operaci jí bylo nutno přemístit do vzdálené nemocnice a ona neměla kde nechat ostatní děti. V kritické situaci se řeholní sestra, která měla právě službu, obrátila k Janě Mollové. Bolesti náhle ustaly. Lékaři konstatovali, že píštěl se bez léku a jakéhokoliv zásahu zcela zahojila.

Další zázračná událost se udála také v Brazílii, kde chtěla světice jako lékařka pracovat: dítě vyrostlo v matčině lůně bez plodové vody.

Pro heroický stupeň lásky k lidskému životu od početí i pro zářivý příklad života byla Jana papežem Janem Pavlem II. v roce 1994 za účasti 79 letého manžela i dcery Emanuely blahořečena a roku 2004 prohlášena svatou.

Obraz jejího života je velkou výzvou i světlem v naší době, kdy rodiče často obětují své dítě při sebemenším podezření na zdravotní obtíže v průběhu těhotenství.

Tři synové a tři matky

Tři ženy přišly ke studni pro vodu. Nedaleko odtud seděl starý člověk a poslouchal, jak ženy chválí své syny. „Můj syn,“ říká první, „je tak šikovný, že se mu nikdo nevyrovná...“

„Můj syn,“ říká druhá, „zpívá tak krásně, jako slavík! Není nikoho, kdo by měl tak krásný hlas jako on...“

„A proč nechválíš ty svého syna?“, ptali se té třetí, která mlčela.

„Nedělá nic, čím bych se mohla chlubit,“ odpověděla. „Můj syn je jen obyčejný chlapec, nemá nic zvláštního na sobě ani v sobě...“

Ženy naplnily džbery a šly domů. Starý člověk šel pomalu za nimi. Džbery byly těžké a upracované ruce slabé. Proto se ženy zastavily a odpočívaly, bolelo je v zádech.

Tu jim přišly naproti jejich tři mládenci. Prvý se postavil na ruce a dělal přemety, jeden za druhým. Ženy volaly: „To je šikovný chlapec!“ Druhý zpíval tak nádherně jako slavík, a ženy zbožně naslouchaly, až slzely. Třetí chlapec běžel za svou matkou, vzal do rukou džbery a nesl je domů.

Tu se ptaly ženy toho starého člověka: „Co říkáš na naše syny?“

„Kde jsou vaši synové?“ ptal se stařec s podivem, „vidím jen jediného syna!“

*Spíšekyselé
příběhy
z rodinného
života*

Tři synové a jeden otec

Otec vychoval tři syny. Přinášejí mu radost i starost. Když je vidí, jak v sobotu večer sedí při večeři u stolu, jak jsou silní a urostlí, jak si mažou silně máslem chléb a nezapomínají na salám, rozbuší se jeho otcovské srdce. Tři synové, to jsou tři dobří jedlíci, a otec znovu a znovu bere do ruky nůž, aby ukrojil další krajíce chleba a další plátky salámu. Zatím už hodiny ukazují půl osmé. Otec pohlédne na Rudolfa, svého nejstaršího. „Mohl bys mi prokázat jednu laskavost, chlapče?“ – „Přirozeně, otče!“ „Zaběhni rychle dolů do hostince U zelené kotvy a přines mi láhev piva.“ Osmnáctiletý Rudolf se podívá na hodiny. „Škoda, táto, ale bohužel – musím se ještě převléknout, oholit, upravit – mám v osm schůzku a nerad bych své děvče nechal čekat. To jistě chápeš?“

Otec to chápe, a obrátí se na svého šestnáctiletého Jirku. „No, chlapče, jak ty?“ Zaběhl bys rychle dolů a přinesl starému otci do džbánu piva?“ Jirka přestane kousat. Plátek salámu mezi prsty, plátek salámu mezi zuby. „Musí to být, táto?“

Kino Svět

Vidíš, že mám nakvap. Mám na dnešní večer lístky do kina a nerad bych přišel pozdě. Představení začíná v osm a kino, kde se to hraje, je až na Starém městě.“ Otec je otec. Otec by nerad, aby jeho chlapec přišel pozdě do kina. Má pro to plné pochopení. Mimo to má ještě jednoho chlapce, který by mohl pro to pivo zajít, svého patnáctiletého Ondřeje. Dívá se tedy klidně od stolu za oběma velkými hochy, jak ještě přežvykují, ale už vyskočili a spěchají odtud, jeden na schůzku, druhý do kina. V této chvíli říká patnáctiletý Ondřej, dívaje se vyčítavě za svými bratry: „To sis vychoval pěkné dva pásky, táto! Ale když teď půjdeš tam dolů pro to pivo, mohl bys mně, prosím, přinést krabičku cigaret a nějaký ilustrovaný časopis?“

Už jsi byl v kostele v Olbramkostele?

Nedávno jsme měli v kapli ve Vítonicích mši svatou. Žádná pouť to nebyla. Najednou se otevřely dveře a dovnitř vstoupila skupina pěti žen z Kyjovic. Přišli se podívat, jaké to máme ve Vítonicích. Jistě i vy máte ve své blízkosti kostel, kde jste ještě nebyli. Následující seznam poutí vás může povzbudit, abyste některý navštívili.

- ▶ 5.7. bude Cyrilometodějská pouť v **Oleksovičkách**. Zahájení v 8.00 růžencem ve **Slupi** v kostele, pak procesí do Oleksoviček a mše sv. u kaple venku v 9.00
- ▶ 14.7. v 9.00 bude pouť u sv. Markéty v **Příměticích**.
- ▶ 27.7. v 18.00 bude mše svatá pod širým nebem u kaple svaté Anny v **Práčích**.
- ▶ Na **Novém Hrádku** u Lukova bude mše svatá v neděli 4.8. v 18.00.
- ▶ 11.8. v 8.00 bude poutní mše svatá u sv. Vavřince v **Plenkovicích**.
- ▶ 11. 8. v 9.15 bude pouť k Panně Marii ve **Vranově**.
- ▶ V **kapli Panny Marie Bolestné v Čížově** bude mše svatá v neděli 11.8. v 17.00.
- ▶ V sobotu 17.8. v 8.00 bude pouť k P. Marii v **Miličovicích**.
- ▶ 18.8. v 9.00 bude pouť k Panně Marii v **Banticích**.
- ▶ Poutní mše svatá na **hradě Bítově** bude v neděli 18.8. v 11.00. V 10.45 vychází průvod od studánky.
- ▶ 1.9. v 10.15 bude v **Olbramkostele** Posvícenská mše svatá.
- ▶ 1.9. v 11 hod bude v **Jaroslavicích** poutní mše svatá ke svatému Jiljí za účasti hodové chasy.
- ▶ Poutní mše k P. Marii ve **Slupi** bude v rámci Slavností chleba v sobotu 7.9. v 15 hod.

V neděli 21. 7. V 6.00 vycházejí pěší poutníci od vranovského kostela **do Tří Dubů**, kde bude v 16 hod závěrečná mše svatá. Připojte se i vy!

Vrcholem prázdninových poutí bude opět **pěší pouť z Vranova na Velehrad**. Tentokrát již devatenáctá. Začíná se v pondělí 19. 8. v 15.00 hod. ve Vranově nad Dyjí mši svatou a vše vyvrcholí v sobotu 24. 8. v 11.30 hod. mši svatou na Velehradě.

Malé zprávy:

- ☛ I o letošních prázdninách se uskuteční mnoho táborů a chaloupek v křesťanském duchu. Děkujeme všem, kteří je podpoří svými dary, pomocí a hlavně modlitbou.
- ☛ Ve dnech 21.7.-27.7. je možné se zúčastnit společné rodinné dovolené v křesťanském duchu na faře v Měříně na Vysočině. Bližší info podá zájemcům osobně P. Pavel Sobotka mob: 731402650. Je možné se zúčastnit i jen na několik dnů.

Nedoceněná svátost

Před dvěma dny jsme slavili Slavnost Narození Jana Křtitele. Právě jemu je zasvěcen kostel ve Valtrovicích. O této slavnosti se připomínají texty Písma svatého o tom, že Jan byl již od mateřského lůna naplněn Duchem svatým. Slyšíme text žalmu 139 o tom, že Bůh dokonale zná naši duši, že mu naše podstata nezůstala utajena.

Na Janovi spočinula milost Božího vyvolení a povolání.

Ale nejen na něm. Každému z nás Bůh daroval při našem početí v mateřském lůně nesmrtelnou duši, kterou zkrášlil svými dary. Na nás je, abychom tato Boží obdarování objevili. Abychom poznali sami sebe tak, jak nás poznává Bůh. O to lze jistě prosit: „Dej Bože, ať se poznám tak, jak ty mne znáš.“

Jan byl naplněn Duchem svatým už v lůně matky. Nám je Duch svatý udílen skrze svátost křtu a biřmování. A tak, jako se ujal Jana a vedl jej životem po Božích stezkách, ujímá se i nás a na Boží cesty nás uvádí. A tak je v této souvislosti na místě modlitba za naše pokřtěné děti, aby Duchem svatým oplývaly. Duch svatý nás vysvobozuje z nezdravého zaměření na sebe, pomáhá nám v sebepoznání a v sebebřijetí a hlavně nám dává poznat Boha a uvádí nás do vztahu k němu, takže pak svůj život žijeme s Bohem.

Často, když slavím svátost křtu, uvědomuji si, kolik věcí v mém životě bylo a je uspořádáno tak, jak je, právě díky svátosti křtu. Ona totiž dává životu nasměrování, pokud se z ní opravdu žije. A snažím se to i rodičům vysvětlit a často se mi zdá, že to těžko chápou a přistupují ke křtu svého dítěte s určitou lehkomyšlností bez hlubokého přesvědčení o daru, který je dětem skrze křest dán.

Křest nás zcela přirozeně nasměrovává do společenství církve. Toto společenství bylo prostředím, kde jsem od malička vyrůstal a které mě nenásilně formovalo: pan farář, společenství mládeže, svědectví starších farníků.

Ve křtu se člověk stává se Božím dítětem a rodí se k novému životu, který z Boha pramení. Jedná se o novou kvalitu života. A všechny další svátosti, které lze v Církvi přijmout (zvláště svaté přijímání, svatá zpověď a biřmování), tento život dále rozvíjí tak, že nese plody.

Ať je tedy křest lidmi stále více poznáván, milován a prožíván.

P. Jindřich Č.

*Na závěr vám přejeme,
ať vás váš anděl strážný
chrání na všech vašich
prázdninových cestách!*

S humorem na závěr

Sedí pán v letadle u okénka a něco se mu nezdá, zavolá si tedy letušku a ptá se jí: "Slečno, prosím vás, neletíme náhodou nějak moc nízko?" Ona se na něj udiveně podívá a povídá mu: "Vy se v tom vyznáte?" On na to: "Ani ne, já jen, že jsem za oknem viděl rybu..."

Ptá se učitelka Pepička: "Který pták je nejchytřejší?" "Vlaštovka" "Proč zrovna vlaštovka?" "Protože v září, na začátku školního roku, odlétá."

Byl jednou jeden Honza. I vydal se do světa na zkušenou. Šel a šel, až potkal kouzelného dědečka. Ten ho požádal o buchtu. „No dobře,“ povídá Honza. „Dám ti ji, ale napřed musíš vypít kýbl vody.“ Dědeček tedy vypil kýbl vody a zase se zeptal: „Teď už mi tu buchtu dáš?“ „Dám, ale musíš vypít ještě jeden kýbl vody.“

Dědeček tedy vypil druhý kýbl vody a ptá se: „Teď už tu buchtu dostanu?“

„Tak do třetice, dědo. Vypij kýbl vody a hned ti dám tu buchtu.“

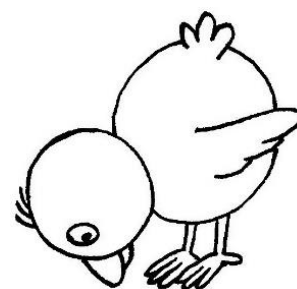
Dědeček tedy vypil i třetí kýbl vody, sotva dechu popadal.

Honza se dívá, jak je dědeček zmožený a ptá se ho: „Tak co, dědečku, ještě chceš tu buchtu?“ „Ani ne, jsem plný,“ odpoví děda. - „No vidíš. Žízeň jsi měl a ne hlad!“

"Pane vrchní, prosím vás, nedalo by se dopéct to kuře?"

"Vám se zdá nedopečené?"

"Co já vím, jen mi z talíře vyzobává brambory..."

Paní učitelka zadala dětem slohovou práci na téma: „Kdybych byl ředitelem.“ Všichni se pustili do psaní, jen Pepíček nic.

„Proč nepíšeš?“ ptá se ho paní učitelka. „Co bych psal, čekám na sekretářku!“

Zaměstnaní rodiče spěchají před narozeninami své dcerky do obchodu s hračkami a vysvětlují prodavačce: „Jsme v důsledku zaměstnání po celý den mimo domov. Potřebujeme něco, co naši malou potěší, na dlouho ji to zabaví a zbaví pocitu osamocení.“ – „Je mi líto,“ usmívá se přívětivě prodavačka, „rodiče nevedeme!“

Toto 91. číslo farního zpravodaje vydal **Farní tým Vranov n.D.** ve složení: P. Marek Dunda (mobil: 731402742), moderátor týmu, farář ve Vranově, Štítarech, Lančově, Olbramkosteletě, a Vratěnině, P. Milan Plíšek (mobil: 723693455), farář ve Starém Petříně, Šafově, Stálkách a Korolupech, Lubnici, Bítově a Chvalaticích, kaplan P. Jan Richter (mobil: 731402743) a otec jáhen František Řezníček - adresa FATYM VRANOV, Řk. farnost Vranov nad Dyjí 20, PSČ 671 03, e-mail: vranov@fatym.com, tel. 515296384; tel. Štítary 515291519 a **Farní tým Přímětice** ve složení P. Jindřich Čoupek (mobil: 731402652), moderátor týmu, farář v Prosiměřicích, Práčích a Těšeticích, Horním Břečkově a Lukově, Přímětících a Citonicích, kaplan P. Marek Coufal (mobil 722 752 154. - adresa FATYM PŘÍMĚTICE, Řk. farnost Přímětice 18, 669 04 Znojmo, e-mail: primetice@fatym.com. P. Pavel Sobotka (mobil: 731402650), farář v Dyjákovicích, Hrádku, Valtrovicích, Jaroslavicích, Slupi a Strachoticích. Vyšlo v červnu 2019. Náklad 9030 výtisků (z toho 1000 je verze pro naši adoptivní farnost Jeníkov). Příští vydání (již devadesáté druhé) je plánováno jako dušičkové a vyjde, dá-li Bůh, v listopadu 2019. Vytiskl A.M.I.M.S. - Apostolatus Mariae Immaculatae Matris Spei (česky: Apoštolát P. Marie Neposkvrněné - Matky Naděje). Rozdáváno do každé domácnosti v našich farnostech. Text zpravodaje se nachází i na našich internetových stránkách www.fatym.com. Pro vlastní potřebu **Internet: www.fatym.com (doporučujeme i naši televizi www.TV-MIS.cz)** Neprodejné